

В. „Народно Съзнание“ из-
лиза единъжъ въ недѣлята—
въ четвъртъкъ.

Цѣната му е:

За година лева 6.
„ 6 мѣсеца „ 3.
„ 3 „ „ 2.

Единъ брой 15 стотинки.

НАРОДНО

СЪЗНАНИЕ

ПОЛИТИЧЕСКО-КНИЖОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

ГОД. I.

ШУМЕНЪ, 9 ЮЛИЙ 1887 Г.

БРОЙ 4.

Шуменъ, 8 Юлий 1887 г.

Въ броя си отъ минжлата недѣля ний говорихме за паданieto на Радославовото Министерство. Ний казахме, че не ще можемъ да се произнесемъ опрѣдѣленно, тъй като свѣденията, които имаме за това, не бѣхъ отъ естество да хвърлятъ свѣтлина на работата. Ний само съжалихме за тоя фактъ, който тъй нечаянно дойде да смутитъ духоветъ на населението. Въ настоящи си брой, може би, читателитъ ни ще се надѣватъ да чуютъ сжщността на работата и причинитъ за паданieto на Министерството. Ний съжеляваме, че не ще можемъ и сега да задоволимъ читателитъ си по тоя въпросъ. До колкото можахме ний да се научимъ отъ вѣрно мѣсто по тоя въпросъ, до колкото ний узнахме и отъ самитъ Прѣдставители, можемъ да кажемъ, че *Радославовото Министерство падна безъ да знаемъ защо*. Ний ще оставиме на страна тия слухове за нѣкои недоразумѣния и лични каприци мѣжду бившето министерство и регентството, защото не сж можали и самитъ депутати да се освѣтлятъ въ що се състоятъ именно тия недоразумѣния; а колкото за каприцитъ ний даже не ще и да приемемъ, че за лични каприци може да се жертвува спокойствието на страната ни въ тия тѣжки времена отъ лица, които до вчера сж работили солидарно въ всичко, до колкото ний поне можеме да знаемъ.

Ако се взрнемъ надирѣ, отъ денътъ на освобождението ни до днесъ, прѣдъ насъ ще се исправи истината, че ний сме способни да събаряме своитъ политически дѣтели тъй, както ги и дигаме. Тоя, за когото ний до вчера не намирахме думи какъ да го похвалимъ и въздигнемъ до седмо небо, днесъ съ сжщото присърдце, съ сжщата яростъ сме готови да го направимъ равенъ съ земята. Даже въ насъ сжществуватъ личности, които съ гордостъ казватъ, че ний сме способни, както въздигаме, тъй и да събаряме. Добрѣ, господа, ще отговоримъ ние на тия личности, защо тогива вне бързате да възхвалявате и да плетете лаврови вѣнци, когато не сте увѣрени, че лицата, които вий вѣнчавате съ тѣхъ, сж неспособни да ги носятъ за дълго време? Да ли, най сетнѣ, вий не можете да се срамите отъ това, че не сте били кадърни да оцѣнявате добрѣ лицата и срамите народътъ съ това, като правите свѣтътъ да мисли за насъ, че всички ний сме лицемѣри, подли и неостоянни? Кой водителъ на партията сте оставили вне неомантъ, не подигралъ, не осжденъ и. Богъ знае, още какъ не униженъ? Да, ще ни отговорите, може би, че виновати сж на това самитъ ни водители, че *не излъзохъ хора*. Кой е въ такъвъ случай ви-

новенъ? Виновни сж нѣкои наши кричатала, които, безъ да му обмислюватъ здравата, сж готови съ своя си патриотизмъ да замазватъ очитѣ на народътъ и да му въздигатъ всекиданевно идоли, а послѣ пакъ да ги обрщатъ на смѣтъ. Пжтътъ по когото сме трѣгнали, е пжтъ трѣнливъ, пжтъ, който не ще ни изведе на видѣло, но ще навлѣче на народътъ ни съ хиляди вжтрѣшни злини.

Всхвалявахме Цанкова, като най—добъръ водителъ на либералната партия, а послѣ го сгрумолихме невъзвратно; едва не бѣхме дигнали да небеса Каравелова и послѣ сами ний го окаляхме, опозорихме, и запратихме като непотрѣбенъ членъ на либералната партия. Като прѣдатели на отечеството ни, това тѣ го и заслужихъ. До вчера ний не намирахме думи да хвалимъ Радославова и да му благодаримъ за неговото умно водение на работитъ и самоотвърженно защищаване правата на татковината ни; на него ний възлагахме надѣждата, че ще сумѣ да ни изведе отъ тая криза, а днесъ го ритнихме на страна. А него за какво? Не трѣбва ли народътъ да знае?

Ний си оставаме на сжщото мнѣние за г. Радославова, до като не се освѣтлиме, че той е ималъ такива важни погрѣшки, щото неговото падание е било нужно.

Кой ще ни гарантира, че ний слѣдъ нѣколко време не ще постигнемъ по сжщия начинъ и съ джугитъ водители. Тогава, кой ще остане, господа?

В-бевъ.

Тамамъ що сме възстанжли противъ подлостъта и шарлатанството, които, благодарение на индеферентностъта на гражданитъ ни, бѣхъ почнали да взематъ широки размѣри, тамамъ що сме се задовили да отворимъ очитѣ на съгражданитъ си и да имъ покажемъ, че пжтътъ, по който го водѣхъ неговитъ тѣ нарѣчени либерални (sic) водители, е пжтъ опасенъ и гибеленъ по отношение къмъ общий интересъ и на прѣдѣлъ,—ето че се явяватъ нѣкои майчини синове и ни казватъ: „стойте, ний сме противъ васъ, ний ще защищаваме подлостъта, защото имаме полза отъ нея“. Думата ни е за нѣкои отъ тукашнитъ учители въ трикласното училище и педагогическитъ курсове. Чуватъ тия г-да, че по своето скандалозно и безобразно поведение прѣзъ годината вжтрѣ и вжнъ отъ училището, по своята неспособностъ за учители, най послѣ по своето пристрастно и несправедливо поставяние на бѣлѣжитъ въ свидѣтелствата на ученицитъ сж крайно възмутили гражданитъ и ставатъ нетърпими, за да бждатъ условени и задър-

жани за идущата учебна година, подаватъ ржка на неприятелитъ ни и имъ казватъ: „дръжте, ний сме съ васъ“. Слѣдъ свършването на испита и раздаването свидѣтелствата на ученицитъ, г-нъ Шумн. Окр. Инспекторъ намира явна несправедливостъ и калпазанщина въ бѣлѣжитъ на нѣкои ученици, които му се оплакали, като сравнилъ свидѣтелствата имъ съ класнитъ книги и главний каталогъ, всѣдствие на което той (инспектора) намѣри за добрѣ да прибере свидѣтелствата поне на тия ученици, които имжтъ една или двѣ слаби бѣлѣжки и да ги сравни съ годишнитъ имъ и испитни бѣлѣжки. Разсърдили се майчинитъ синове отъ тая постѣпка на г-на инспектора и се заловили да правятъ нѣкакъвъ си протестъ въ Министерството на Народното Просвѣщение, че съ тая си постѣпка г-нъ инспекторъ ужъ подровилъ дисциплината въ ученицитъ и докачилъ се е учителскитъ имъ авторитетъ! Учители, които влизатъ едва на свършването на часа въ прѣдание, които отиватъ въ училището съ зашемадени отъ цѣлонощното пиянство глави, много пжти приструвани на болни, не отиватъ съвсѣмъ на училището, такива учители най-послѣ, съ които ученицитъ явно се подиграватъ въ класъ и на които ни дума можтъ да разбержтъ отъ прѣданието, и други много които, всичко това нѣма съмнение е расправяно отъ ученицитъ на родителитъ имъ. И тия майчини възпитатели имжтъ още сурати да говорятъ за *подривание на училищната дисциплина и за докачение на учителския авторитетъ*! Благодарение на разбърканитъ врѣмена и на честото промѣняване на учителитъ прѣзъ тая година, тѣ бѣхъ търпими до края на годината отъ нѣмай-каждѣ.

Не знаемъ пжкъ; това може най-сѣтнѣ да е съгласно съ демократизма на Благоева и Благоевица, съ нихилизма на Н. Бѣлова, съ философията на Я. Сѣкхзова и най послѣ съ лѣсковщината на Н. Ганчева и Ц. Бонева и еленчанина Т. Янкова.

Нѣ не е работата нито за докачение на учителскитъ авторитетъ, нито за подривание на дисциплина на ученицитъ, защото тия нѣща и безъ постѣпката на г-на инспектора, проистекающа отъ справедливото желание да се даде едно удовлетворение на безбожно онеправдани невинни дѣца и ученици—сж вече извършени отъ неприличното поведение на самитъ имъ учители и възпитатели. Работата е, че трѣбва да се направи едно подлизурствувание и подмилкване къмъ нашитъ *вспѣшливи*, които сж и училищни настоятели въ града. За да бждатъ ужъ протеста имъ по-силенъ и да ималъ по-голяма важностъ,

Статии и дописки се испроваждатъ до редакционния комитетъ на вѣст. „Народно Съзнание“, а пари и поржчки до отговорникътъ.

За частни обявления се плаща по 15 ст. на рѣдъ за всеко първо печатанне и по 10 ст. за всеко послѣдующе.

Неплатени писма не се приематъ.

Ржкониси назадъ не се повращатъ.

нашите учители отиватъ да се споразумѣватъ съ всичко подло и ниско въ града и да приематъ вдъхновения отъ скандалиста Данчева, който едно врѣме ги е псувалъ по улицитѣ, отъ гаврилото Х. Ж. Чолакова и отъ Шумн. градски кметъ Начко Желѣзовъ, извѣстния на всички граждани съ минхлото си още отъ турско врѣме, кога е билъ азаа. Най много по своята нивоостъ се отличаваатъ двамата учители Лѣсковчани, които да иматъ колай и . . . да цалунхтъ на Геро Ранчева, Лѣсковский зеть и учил. настоятелъ, който ги е докаралъ отъ Лѣсковецъ прѣди 2 години да ги услови за учители, само за да покаже на вторий си роденъ градъ, че е всѣсиленъ и че той (Ранчевъ) коли кучето въ града Шумень, защото тия двамата учители, както се учимъ, по своето подло поведение сж ненавиждани въ цѣлий Търновский окръгъ.

Нъ на-врага имъ; нека отиватъ да се търкалятъ въ калѣта и тинята колкото искатъ, ний ще слѣдваме смѣло по пхтя си безъ да обръщаме внимание, че разни учители, депутати, настоятели, кметове и други мискини се споразумяватъ за да ни попрѣчатъ. Ний ги прѣзираме и си заминаваме. Ще припомнимъ само на граждани-тѣ си, въ какви рѣце сж били прѣдадени дѣцата имъ и да си отварятъ за на-прѣдъ очитѣ добрѣ, кога избиратъ кметове и настоятели, отъ които зависи условиянието на добри или калпави учители, както що сж горѣизложенитѣ.

А-зъ.

Съ завращанието си изъ Търново, Шумненския депутатъ, Хараланъ Р. Марковъ, донесе твърдѣ много новини, една отъ друга по-невѣроятни. Ний все иммахме малко вѣра въ него и не се надѣвахме, че и той ще си позволи да трѣгне по тоя пхтъ, по който вървятъ неговитѣ другари и противъ дѣлата на които той не единъ пхтъ се е произнасялъ прѣдъ наши твърдѣ осждително.

Още въ сжщата вечеръ на идванието си, Хар. Р. Марковъ е говорилъ на всеуслышание въ градината на Ант. Радевъ, че прѣ-

ди нѣколко дни шестъ души отъ наша страна сж телеграфирани до Министерството и го молили да отчисли Шумненския сждебенъ приставъ, извѣстния на всички въ градътъ ни скандалистъ, Иваница Данчовъ, и да растури съставътъ на градския ни свѣтъ и че телеграммитѣ той ги е взелъ отъ министра у себе си. Разумява се, ний не имаме нищо противъ отчисляването на Иваница Данчова и растурението съставътъ на градския ни свѣтъ, но ний никога не ще посмѣемъ да направимъ това само съ една телеграмма, подписана отъ 6 души: тукъ е работата за една ниска интрига и подла клѣвета отъ страна на г. Маркова. Отъ наша страна никога не се е давало тайно телеграмма съ подобно съдържание до Министерството и не ще да се даде, за што никога не ще приемемъ да се обрацаме къмъ Министерството по тоя начинъ, по който лицата отъ либералната (Sic) компания въ градътъ ни, наречени водители, се обрацали до сега, а, може би ще се отнесатъ и за напрѣдъ. Съ отчисляването или зачисляването на тоя или оня чиновникъ въ градътъ ни ний не искаме да постигаме свои користни цѣли, но искаме да се даде всѣкому това, което заслужава и по тая причина никой отъ насъ не ще си позволи тайно да се обраца къмъ Правителството съ застрашавания, че ако не се извърши това и това, то окръгътъ е изгубенъ за партията и пр. както правятъ тѣ.

Донесенитѣ, уишъ, отъ Хар. Р. Маркова телеграмми изъ Търново, ний не можемъ да повѣрваме че сжществуватъ, защото никой отъ насъ не е и помислювалъ да направи това. Ний можемъ това да го считаме просто като една измислица отъ страна на горѣпомѣнхитѣ лица, съ които тѣ искатъ, може би, да ни злѣ прѣпорѣчатъ прѣдъ съгражданитѣ ни, че и ний правиме сжщото, за което ги осждихме относително постѣпката имъ за прѣмѣстванието на бившия управител Райнова.

Ний явно на всички граждани исповѣдаме, че подобни телеграмми не сж давани отъ наша страна и приканваме г. Маркова, ако той дѣйствително има такива телеграмми у себе си, да ги извади на

явѣ и ний сме готови да ги обнародваме въ вѣстникътъ си. Въ противенъ случай ний ще сме въ правото си да се сжмняваме, че и Хар. Марковъ е напълно съгласенъ съ лицата противъ които той прѣдъ насъ се е произнасялъ осждително.

До Г-да Околийскитѣ Началници.

Дайте най голѣма гласностъ на слѣдущата телеграмма, адресувана до Господина Министра Президента отъ прѣдсѣдателя на Великото Събрание:

Днесъ се прѣдставихме Князю, приемъ най-сърдеченъ. Внѣ отъ официалний отговоръ, Княза даде насърчителни увѣренія. Ето отговора: „Г-не Прѣдсѣдателю, Господа! приемамъ съ признателностъ акта, който Вий ми поднасяте, оставамъ вѣренъ на обѣщанията си и на рѣшенията, които още първий денъ съобщихъ на народътъ, който ме повикалъ. Ако ми бѣше възможно да слѣдвамъ влѣчението на сърдцето си, цѣхъ да се притекж сега въ вашата срѣда за да се туря на чело на Българский народъ и за да взема въ рѣцѣтъ си юздитѣ на държавата. Нъ избрании Князь на България, трѣбва да почита договоритѣ. Това почитание съставлява силата на правителството му и ще обезпечи благосъстоянието на Българский народъ. Надѣвамъ се, че ние ще сполучимъ да оправдаемъ довѣрието на Високата Порта, да придобиемъ отново съ врѣмето симпатията на Россия, на която България дължи политическата си емансипация, а вслѣствие на това, една голѣма признателностъ и да придобиемъ съгласието на всичкитѣ сили. Расчитвайте върху менъ, върху моята прѣданностъ къмъ вашето отечество, прѣданностъ, въ която, надѣя се, да можж да ви дамъ доказателство, когато намѣря, че е дошла минутата. Дързостъ, мъдростъ, патриотизмъ, съгласие и нека Богъ благослови България и ѣ даде едно блѣстяще бждще.“ (пол.) Тончевъ.

Слѣдъ официалния приемъ далъ се тържественъ обѣдъ въ честь на депутацията. Прѣдсѣдателя на Събранието сѣднхлъ отъ дѣсната страна на Негово Царско Височество, а министра Чомаковъ отъ лѣвата.

ПОДЛИСТНИКЪ.

ТРУДЪТЪ

ВЪ ПСИХИЧЕСКО И ВЪСПИТАТЕЛНО ЗНАЧЕНИЕ.

ОТЪ

Кс. Ушинский

Прѣвелъ

В. Юрдановъ.

(Продължение отъ брой 2.)

Отъ всичкитѣ тия примѣри ние виждаме, че труда, като прѣминува отъ човѣка на природата, дѣйствува обратно на човѣка не само съ задоволяването на неговитѣ потребности и разширочението на кръгътъ имъ, но съ собствената си вътрешна, само нему принадлежаша, сила, независимо отъ онѣзи материални цѣнности, които той набавя. *Материалнитѣ плодове на труда сж човѣческото богатство;*

но само вътрешната духовна, оживителна сила на труда служатъ за изворъ на човѣческото достоинство, а заедно съ това и на нравствеността, и на щастие-ето. Това оживително влияние на личния трудъ го има само оня, който се труди. Материалнитѣ плодове на труда могатъ да се отнематъ, наследятъ или да ся купятъ; но вътрешната, духовната оживителна сила на труда не може нито да се отнеми, нито да се наследди, нито да се купи за всичкото злато на Калифорния: тя си остава у оногова, който се труди. Лишването на това невидимо богатство, което се добива отъ труда, е погубило Римъ, Испания, съсипва Южнитѣ Щатове, изродява съсловията, лишава отъ нравственостъ и щастие много хиляди хора, а не лишването на кадифето, коприната, хлѣбътъ, машинитѣ, виното и пр.

Такова едно значение на труда се крие въ неговата психическа основа; но прѣди да искажемъ психологическия законъ

за труда, трѣбва да кажемъ още, какво разумяваме подъ думата трудъ, защото значението на тая дума се е искривило отъ услужливитѣ свѣтовни тълкователи, като се обличали съ това сериозно, честно и почетно име по нѣкой пхтъ много тъмни, несериозни, нечестни и непочтенни работи.

Труда, както го ние разумяваме, е такава една свободна и съгласна съ християнската нравственостъ човѣческа дѣятелностъ, на която той се рѣшава отъ безусловната необходимостъ за да се достигне нѣкоя истинно-човѣческа цѣль въ живота.

„Всѣкое опрѣдѣление е опасно“, сж говорили римлянитѣ, и ний признаваме, че нашето недодѣлано опрѣдѣление не е непогрѣшимо; но намъ се искаше съ него да отличимъ разумний трудъ на единъ възрастенъ човѣкъ, отъ една страна, отъ работата на животнитѣ и работата на негритѣ подъ страха на тоягата; а отъ друга, отъ забавлението на малкитѣ и възрастни-

Негово Царско Височество напишл слѣдующата наздравица: „очарованъ съмъ, Господа, за гдѣто Ви приемамъ въ дворецѣтъ на моитѣ праотци. Пия за вашето здравие, за здравето на благородний Българский народъ и на храбрата войска, на която прѣдставителитѣ съмъ гордъ и щастливъ да видя тукъ“.

Шуменъ, 4 Юлий 1887 г.

За Окр. Управителъ: *Д. Габровский.*

За Секретаръ: *Янчевъ.*

ДНЕВНИ НОВИНИ.

МѢСТНИ.

Пишкътъ ни отъ града:

Прѣзъ м. Октомврий 1885 год., слѣдъ заминуванието на събраниятъ въ гр. Шуменъ 700 души доброволци за Видинъ, Шумн. доброволческия комитетъ испрати двама отъ своитѣ члѣнове въ г. Одеса за доставяние сукно за шинели на горнитѣ и по послѣ заминнали стари опълченци и доброволци. Щомъ сукното се донесе, раздаде се на всичкитѣ въ града шивачи съ поръчка да се направятъ шинелитѣ по дадената мѣрка колкото е възможно по скоро, тъй като зимата наближаваше. Въ това критическо за България врѣме, всѣкий глѣдаше съ що да помогне, та и нашитѣ въ града шивачи не оставахъ надирѣ. Но, казало се е, свѣтъ е туй, че мѣжду хиляда овци все ще се намѣри нѣкоя крастава. Единъ маминъ синъ, Панайотъ Френктерзията, кроилъ, шилъ и най послѣ сипистилъ (открадналъ) единъ цѣлъ топъ и нѣщо повече отъ това сукно. Прѣдава о-прѣделеното число шинели, но тѣсни, не съ по-дадената мѣрка. Поражда се съмнение, което подиръ нѣколко дни полицията потвърди, като улови на пазара нѣколко шинели на гърба на селени, които направо си казали, че си ги купили отъ горѣпоменхтий Панайота. На часа полицията отърчава на дюкани на Панайота и намѣрва въ *кюмюрлика* цѣлъ единъ топъ сукно. Бачо Панайотъ се видѣлъ изведнѣжъ въ капана и ни напръдъ, ни назадъ Отсави това, но и врѣмето не е врѣме — военно положение, воен. сждъ сжди. Що да прави Бачо Панайотъ не знае, концитѣ

тѣ дѣца. Машината и животното работятъ; работи и негра, които се страхува само отъ надзирателския камшикъ и който не очаква за себе си никаква полза и облага отъ работата сп: несвободния трудъ не само не подига нравствено човѣка, но го сменя на едно стѣпало съ животнитѣ. Трудъ само тогава може да бѣде свободенъ, ако човѣкъ самичекъ се залови за него отъ съзнание, че той му е необходимъ; а трудъ, който е извиканъ за въ чузда полза, събаря човѣческата личностъ на тоя, който се труди или, по-вѣрно да кажемъ, който работи. Капиталиста, който само мисли какъ да харчи доходѣтъ отъ капиталѣтъ си, не се труди. Търговеца, който излъгва купувача, безсѣвъстния чиновникъ, който си пълни джоба съ чузди пари, кумарджията, който съ потъ на лицето си промѣнява скритомъ или крие картитѣ си, — всички тия не работятъ, но лѣжатъ. Богаташа, който се истрепва отъ трудъ, само и само да даде по-блѣскавъ балъ и

заплетени. Най послѣ той обръща на молба, на плачъ, общава да даде 50 лири на комитета и да се потаи работата; но хората искатъ повече, други настояватъ да се даде подъ сждъ и най послѣ члѣноветѣ на комитета, както увѣряватъ нѣкои, постановили да се прѣдаде бачо Панайотъ на военния сждъ. Но отъ това врѣме до сега сж се изминали вече година и осемъ мѣсеца, а г-нъ Прѣдсѣдателя на Комитета, Шум. градский кметъ, нищо подобно, като прѣдаване на сждъ не е направилъ.

Поражда се слѣдъ това въпросъ, защо прѣдаването на сждъ е закъсняло, или по право, не е станжло? Да ли Панайотъ Френктерзията не е далъ нѣкому общанитѣ 50 или повече лири, та нотоя начинъ се е отървалъ отъ сжда? И, ако ги е далъ, въ чии ли джобове се влѣзли?

Ний молимъ читателнитѣ си да ни кажатъ, кой трѣбва да ни отговори на тия въпроси и, ако не ни се отговори, що да върваме за тая работа?

Не еднѣжъ сме го казали, че нѣкой отъ нашитѣ (Шумненскитѣ) депутати отиватъ въ Народното събрание не съ цѣлъ да изпълнятъ това за което сж повикани, но по-вече да интригуватъ за отчислението на тоя или оня чиновникъ, който не имъ иде на гайдата и не може да примѣлчава тѣхнитѣ дѣла. Ний тоя пѣтъ ще говоримъ съ устата на депутата Герча Ранчева, за да не ни обвинятъ, че ний го казваме това съ задня цѣлъ. Герчо Ранчевъ, слѣдъ завръщанието си отъ Търново, е говорилъ, че работата на двамата Шумненски Инспектори и на Шумн. Околийский Началникъ е вече свършена, защото регентѣтъ, Господинъ Стамбуловъ, му се е общалъ, че щомъ се завърне въ София, щѣлъ да настои за отчислението имъ. Кажете слѣдъ това, каква услуга прави на Г-нъ Стамбулова помѣнхтия Герчо Ранчевъ, като прска изъ гражданитѣ такива слухове, които ний не можемъ и да си прѣдставимъ, че иматъ капка истинностъ, още по-вече, че това лице е извѣстно на гражданитѣ съ минжлото си още отъ окупацията и отъ прѣвратѣтъ на 9-й Августъ.

съ това да надмине приятеля си, да грабни по-голъма слава, играе си, но не се труди, и неговата дѣятелностъ, колкото и да е тѣжка за него, не може тъй ежщо да се нарѣче трудъ, както и играта на дѣцата на кукли, на прѣскачонина, на муджешкомъ. Скъперника, който съ всичкитѣ си сили работи, само и само да си напълни стѣнджа съ лѣскавитѣ жълтички, не сж тъй сжщо труди, а безумствува. Има и такива господа, които, като нѣматъ вече що да работятъ, си намислятъ занимания за душевния и тѣлесния си моционъ (движение съ цѣлъ да си поправятъ и подържатъ здравето): играятъ на билиардъ, или просто се расхождатъ по улицитѣ, за да могатъ да си отворятъ апетита и пообѣдватъ по-вечко; но такъвъ единъ трудъ има сжщото значение, каквото е имало и лѣкарството за повращание, което римскитѣ гладници сж земали, когато сж искали да извѣдѣтъ по-вече ѣстие: като възбужда измамливата охота къмъ но-

Минжлата седмица бдящата Шумненска полиция сполучи верѣдъ бѣлъ день да открие едно *мръсно дѣло* въ кафенето на нѣкой си Панайотъ Барона, Шумненецъ, бивший кафеджия въ Варна. Огдавна се забѣлѣзнаше, че въ това кафене ностойно се навѣртватъ маловѣрастни момчета. Най послѣ тоя мръсникъ, който може-би отъ много врѣме си е вършалъ тоя занаятъ, паднѣ въ примката, когато е билъ затворенъ вътрѣ въ кафенето си съ единъ 12 годишенъ ученикъ отъ I класъ отъ тукашното училище. Както се научаваме, тоя ученикъ бѣлъ прѣди жѣсецъ упоенъ и държанъ тамъ нѣколко часа.

Отъ години ний сме чували за единъ кружокъ отъ такива мръсници, за когото въ градѣтъ ходятъ слухове, които човѣкъ като чуе, ще се погнуса и ще му настрѣхнатъ космитѣ. Ний обръщаме вниманието на гражданитѣ да прѣбиратъ и надзиратъ дѣтцата си, особено сега прѣзъ ваканцията, за да не имѣтъ послѣ да си търгатъ космитѣ отъ главата.

Научаваме се, че г-нъ Кжню Кжрджиевъ, учителъ, най много говорилъ противъ *скандалозната* (sic) постѣпка на инспекторитѣ. Искаль даже обѣсванието имъ, за гдѣто се осмѣлили да подконаятъ учителския му авторитетъ. Браво бе, Кжню! Ами паричкитѣ, парачкитѣ. Я глѣдай да си пѣлишъ ти джобчето, па що ти трѣбва тебе такива работи. Ами тъй го изисква галба демократизма на учителя ти Благоева. Чудимъ се ний на тоя чѣлѣецъ: щомъ работата се касае до неговий интересъ, той краснорѣчиво я защитава; не закачи ли джобѣтъ му, той мълчи и се потава. Евреинъ съ евреинъ.

Пришепихъхъ ни на ухото, че г-нъ Начко Дюгмеджиевъ 3—4 дни нарѣдъ си послужилъ съ една отъ градскитѣ каруци за носение варъ на воденицата му на Камчията, когато си правилъ прѣди мѣсецъ едно *кѣошче* за развлечение. Този, който ни пошунѣ това, пита: на основание на кой, прѣдвиденъ въ общинския законъ, членъ кмета ни е трепалъ тогова каруцаря да му прѣвозва вара за кѣошчето и да ли му заплитилъ нѣщичко.

Г-нъ Хараланъ Р. Марковъ е говорилъ слѣдъ дохожданието си отъ Търново, че мюсюлманскитѣ депутати отъ градѣтъ ни сж ходили при г-да Министритѣ и Регентитѣ да искатъ отстраняванието на Шум. Окол. Началникъ В. Кожухаровъ. Ний се съмняваме въ истинността на това.

Прѣдаването дѣлата отъ бившата Шумненска Постоянна Комисия на новата станѣ вече пословично въ града. Като се е замжчила да прѣдава отъ 20-й Юний и едва на 6-й Юлий се е свършило окончателното прѣдаване. Бѣше взело въ града да се говори, че както

ви наслаждения, то помага за растрояванието на човѣческия душевенъ и тѣлесенъ организмъ. Трудъ не е игра и нито забавление; той е всѣкога сериозенъ и тѣжъкъ; само истинското съзнание за необходимостта да се постигне нѣкоя цѣлъ въ живота, може да накара човѣка да се натовари съ тѣзи тѣжина, която е необходимата принадлежностъ на всѣки истински трудъ.

(Слѣдва.)

В. Народно Събрание е чакало да види резултата от подписването Египетската конвенция за да прпстжи към избиране на княз, тъй и тукашната Постоянна Комисия е чакала да види пъкъ резултата от В. Народно Събрание за да свърши прѣдаването. Хеле прѣдадохъ. Колко ли бѣше мъчно на членовѣтъ отъ бившата Комисия да се раздѣлятъ съ това учрѣждение, което тѣ бѣхъ взели да сѣтатъ като бащино наслѣдство? На 6 Юлий 1878 година турскитѣ войски прѣдадохъ Шуменъ на рускитѣ и се измѣтохъ, а на 5 Юлий 1887 год. Г.Г. Тодоръ Яневъ, Тодоръ Дѣковъ, Купаръ Януковъ и бай Юрданъ Василевъ прѣдадохъ дѣлата на Шумненската Постоянна Комисия на новозабраниитѣ ѝ сѣставъ. Чудно съвпадение!

РАЗНИ.

Мѣжду Берлинскитѣ вѣстници отъ една страна, и мѣжду Виенскитѣ, отъ друга, се е почнала прѣспиря за новия Българскій Князъ, Фердинандъ Кобургъ-Готскій. Берлинскитѣ вѣстници претендиратъ, че Князъ Фердинандъ е Германскій принцъ и, като такъвъ, трѣбало да земе позволение за приемане Българскій прѣстолъ отъ Германскій Императоръ. Напротивъ, Виенскитѣ вѣстници го искарватъ Австрийскій принцъ и за това, казватъ тѣ, позволенieto за приеманieto на прѣстола трѣбало да се земе отъ Австрийскій Императоръ.

Г. Крушъ, притежателятъ на извѣстната фабрика за крупновски тонове въ Хесенъ, е умрѣлъ.

Слѣдъ избиранieto на княза, правителството е съобщило тозъ часъ на Портата за това, като е молило, съгласно Б. трактатъ, за потвърдение на станжлия наборъ. Портата е испратила циркуляръ до Силитѣ, съ който ги увѣдомява за набора и ги моли да го санкциониратъ. Обаче, както се види, до сега никакви прѣговори мѣжду подписавшиитѣ Берлинския трактатъ сили не сѣ почнали. Силитѣ очакватъ Портата да се произнесе най-напрѣдъ.

Спорѣдъ едно писмо отъ Берлинъ до *Correspondance politique* излиза, че Берлинскитѣ управляющи кръгове за сега имѣтъ очитѣ си обрѣжти повече къмъ отношенията на Германия съ Франция и Русия, отъ колкото къмъ Българския въпросъ.

В. *Gazette allemande*, отъ Виена, публикува едно писмо отъ Берлинъ, въ което се напомня за „непризнателността“ на Русия къмъ Прусия и „блѣнуванieto за величия“, за което Руситѣ ще бѣдѣтъ уврѣдени и което още повече ще усили гнѣва имъ къмъ Германцитѣ.

Тѣй сѣщо една война на Германия ще бѣде популярна не само мѣжду войската, нѣ и мѣжду самото население. Трѣба да се надѣваме, че Германия не ще има да издържи голѣма война въ 1887, нѣ тя не ще знае въ тоя моментъ да бѣде съвършено усигорена.

В. *Opinion* исказва надѣжда, че Българскій въпросъ ще бѣде рѣшенъ лѣсно и бързо. Той не се сжмнява, че Италианското правителство не ще се потруди да направи, тѣй щото вотътъ на Българското Н. Събрание да установи типината въ България и да докара така рѣшението на въпросътъ.

В. *Telegraphul* се занимава съ члѣнѣтъ, който г. Катковъ е публикувалъ въ *Московский Ведомости* и въ което панслависта реакционеръ казва на кжпчко, по мнението на *Telegraphul*, че Румжния трѣба да падне подъ влиянието на Русия, и че мѣжду послѣдната и члѣновѣтъ на Румжиската опозиция има отношения, които Русската дипломация трѣба да търси да затѣгне повече и повече. Г. Катковъ прибавя, че прималъ отъ Румжния добри новини и че се надѣвалъ да приеме най добри. *Telegraphul* намира, че тия думи сѣ повече отъ ясни. Г. Катковъ казва на Руската дипломация:

„Румжния не е на наше расположение, нѣ ний имаме тамъ хора, които сѣ за насъ. Направете ги да дойдѣтъ на властъ и Румжния ще принадлежи намъ. И тия хора, за които говори Г. Катковъ, сѣ члѣнове отъ нашата опозиция. Ний обаждаме фактътъ на страната, се провиква *Telegraphul*. До сега нашитѣ противници потулявахъ тѣхнитѣ хитрини; сега тѣ сѣ изгубили всѣкакъвъ срамъ. Г. Катковъ казва на всеуслышание, че той е въ сношения съ тѣхъ и, единъжъ дошли на властъ, тѣ ще турятъ Румжния подъ зависимостъта на Русия.

В. *Extrablatt* не вѣрва промѣненieto на Министерството въ България да бѣде отъ естество да вдѣхне на новия князъ желанието да земе Българската Корона. Дѣйствително, министерската криза не ще хвърли благоприятна свѣтлина върху партиитѣ въ княжеството. Князъ Фердинандъ Кобургъ е вече формулиралъ, като е приемалъ първото честитиаванie отъ Събранието, условия, които му запазватъ една дузина отворени врата. Рѣшението на Българската криза ще остане, както и напрѣдъ, скрита въ гжсти мракове.

Wiener Allgemeine Zeitung е на мнѣние, че на тоя часъ има още малко кабинети да се знае положително що ще направятъ срѣщу избора на Княза Фердинандъ Кобургъ за Българскій прѣстолъ. Франция и Русия не ще бѣдѣтъ навѣрно въ тоя случай. Колкото за други тѣ сили, тѣ не ще земѣтъ окончателно рѣшенie, освѣтъ слѣдъ пристигаието на испратената отъ Портата циркулярна нота, тѣй като само вотътъ на съзеренната сила на България има повече важность.

Прѣправяние на картата на Европа отъ 1829 до 1887 год.

(Продължение отъ брой 3-й.)

Въ 1848 Невшателското княжество, което въ 1814 бѣше привързано на Пруската корона, като васално княжество, се обяви независимо и стана свободенъ кантонъ, като зависяше само отъ Швейцарската конфедерация. Независимостъта му се припозна въ 1857 отъ Прускій кралъ.

Княжеството Хохенцолернъ—Гесингенъ, обиколено отъ Вюртембергското кралство, присѣдени сена прускитѣ владѣния, като отстъпи владѣющия князъ своитѣ права на Прускій кралъ.

Въ 1853 областъта Яде се купи отъ Прусия.

Въ 1857 южната частъ на Бесарабия, която дозира до Дунавъ, се отне отъ Россия и се прибави на Дунавскитѣ княжества.

Въ 1856 Ломбардия, безъ Мантуа, се остави отъ Австрия на Наполеона III. който я отстъпи тозъ-часъ на Сардинскій кралъ.

Въ 1860 дукството Моденско, дукството Пармско, великото-дукство Тосканско, Романъ, Омбрия и Марѣ, които правяха частъ отъ владенията на свѣтлия прѣстолъ, кралството Неаполитанско и Сицилия, се присѣденихъ на Пиемонтъ.

Графство Ница и Савоя се отстъпахъ отъ Пиемонтъ на Франция.

Въ 1861 Италианското кралство се въздигна, като се съединихъ всички по прѣди отдѣлни господарства съ исключение на тая частъ отъ владенията на църквата, която обнелмахъ наслѣдството на Свѣтій Петръ и Римското поле.

Въ 1861 Вкашко и Молдавия се съединихъ подъ име Румания.

Въ 1862 Данската долина се раздѣли мѣжду Франция и Швейцария.

Въ 1864 Ионическитѣ острови, които обрабувахъ една прѣдставителна република подъ покровителството на Англия, се дадохъ на Гръцкото кралство.

Въ 1865 Лауенбургското дукство, мѣжду Холщентъ, Мекленбургъ, Хановеръ и територията на Хамбургъ, се присѣдени на Прусия чрѣзъ Гамбургската конвенция.

то дукство, Хесското изборно княжество, свободний градъ Франкфортъ, нѣкои мѣстности отъ Бавария, Шлезвигъ и Холщентъ се съеди-

нихъ съ Прусия.

Основа се Сѣверо-Германската конфедерация Венеция съ Мантуа се отстъпи на Италия.

Въ 1866 Хановерското кралство, Насауско-Въ 1870 Наслѣдството на Свѣтій Петра и Римското поле се смѣсихъ съ Италианското кралство.

Въ 1871 Алзасъ безъ Белфортъ и една частъ отъ Лорентъ се присѣденихъ на Германската империя.

Въ 1874 се извърши едно поправяние на Тицинската граница мѣжду Швейцария и Италия. Въ 1878 Добруджа се отстъпи, въ заѣзна на Бесарабия, отъ Россия на Румания.

Сърбия се увеличи и се въздигна въ независимо княжество чрѣзъ Берлинскій трактатъ както и Румания.

Черна-гора прие, съ силата на сжщия трактатъ, едно уголѣмяване на територията.

България се въздигна въ княжество, васално на Турция.

Администрацията на Босна и Херцеговина се повѣри на Австрия.

Адакале (о-въ въ Дунавъ) и Спица на Адриатическото море, се спечелихъ отъ Австрия

ТЕЛЕГРАММИ.

отъ

Агенция Хавасъ,

Виена, 2 Юлий. Българскитѣ делегати ще бѣдѣтъ приети утрѣ на 3 часа слѣдъ пладнѣ, въ Ебенталъ отъ княза Кобургъ.

Петербургъ, 2 Юлий. *Journal de St.-Petersbourg*, като напомня мнението на самия князъ Кобургъ, че първото условие за приеманie, за единъ кандидатъ на Българския прѣстолъ, е одобренieto отъ Русия, не мисли князъ Кобургъ да отиде съ депутацията въ София, защото това, далечъ отъ да подобри положението, ще го повече заплете. Вѣстника вѣрва че, ако нѣкои сили сѣ расположили да санкциониратъ тоя изборъ, ще додѣтъ да признаятъ че това само ще уголѣми положението и ще послужи на интересѣтъ на регентитѣ, които нищо друго не искатъ, освѣтъ да излѣжатъ отъ събственитѣ си затруднения, като направятъ Силитѣ да се заловятъ една друга.

Съ една дума, избранието на княза Кобургъ сѣкашъ да е станжло едно безплодно прѣдприятие за берящото душа (?P.) Регенство и можимъ да се надѣваме, че то не ще докара нови заплитания мѣжду Силитѣ. Колкото за Русия, тя не ще излѣзе отъ слѣдваната до днесъ линия на поведение.

Лондонъ, 3 Юлий. Въ Камарата на общинитѣ, Г. Фергусонъ казалъ, че Схръ-Волфъ има намѣрение да напусне Цариградъ сжббота, нѣ се отказва да даде всѣкакви други разяснения.

София, 3 Юлий. Въ Високитѣ правителствени кръгове казватъ, че, ако Великитѣ сили направятъ да не се сполучи съ кандидатурата на князъ Кобургъ, Събранието ще прокламира княза Александра съ регенство, което ще трае до като стане възможно за княза или неговитѣ наслѣдници да влѣжатъ въ България.

Ебенталъ, 3 Юлий. Българската депутация пристигна тука; тя се прие отъ княза Кобургъ. Г. Тончевъ прѣдстави на княза за неговото избирание отъ Събранието.

Княза благодари депутацията, каза придръже се декларацията, която той прати на Събранието, като настояваше да казва, че е расположенъ да се посвѣти на дѣлото на Българскій народъ съ съгласието на силитѣ.

Слѣдъ прѣдставянieto на члѣновѣтъ на депутацията, княза покани всички на обѣдъ. Майката на Н. Височество присѣтствува при приеманieto на члѣновѣтъ на депутацията.

Берлинъ, 3 Юлий. *Post*, като говори за едно публикуване не приято за Германия, подъ заглавие: *Дневникъ на единъ руский дипломатъ*, пита да ли руското правителство не е отговорно за подобни публикувания. *Post* не може да уцѣни вътрѣшната сила на руското правителство, нѣ повече отъ единъ нѣтъ се е видѣло че руското правителство неправи прѣчки на елементитѣ, които, чрѣзъ размислици, би поискали да тикнатъ Империята къмъ една катастрофа.